

А тим часом жиди в селі  
З грішми появилсь.  
Радіє князь, запродує  
З половою жито,  
І молотить виганяє  
Людей недобитих.  
Змолотили, нівроку їм,  
За одну годину  
І з клунею провіяли.  
Князь і не спочинув:  
На могорич закликає,  
Та не та гуляє  
Аж у гаї, бо в покоях  
Дочка спочиває.

Гармідер, галас, гам у гаї,  
Срамотні співи; аж лящить  
Жіночий регіт; завиває,  
Реве хазяїн: »Будем пить,  
Аж поки наша доня спить!«

## VI.

А доня в-заперті сидить,  
В своїому сумному покою,  
І дивить ся, як над горою  
Червоний місяць аж горить.  
З-за хмари тихо виступає,  
І ніби гори оживають,  
Дуби з діброви, мов дива,  
У поле тихо одхожають,  
І пугач пуга, і сова  
З-під стріхи в поле вилітає,  
А жаби крякають, гудуть.  
Дивітесь, очі молодії,  
Як зорі божії встають,  
Як сходить місяць, червоніє;  
Дивіте ся, поки вас гріє,  
А зорі спати не дають!

Головою молодую  
На руку схилилась,